

На чий ли устни жежки,
 Въ вѣсторгъ пиянъ, лудешки,
 Ти твойтъ -- ще дадешъ!
 И въ колко души ясни,
 Пожаръ и мъки страстни,
 И бури ще внесешъ!

Но ти сега, Жаннето,
 Си свѣжа, кат' небето;
 Сънъ ангелски и чистъ
 Плѣнява твойтъ ноци,
 И твойто сърдце йоще
 Е ненаписанъ листъ...

III.

Дѣте прѣкрасно, живо,
 Нагиздено, игриво, —
 Азъ въ тебе се влюбихъ.
 Ти малка си, Жаннето,
 Кат' цвѣтенце въ полето
 Съ благоуханенъ дихъ.

1882.

XVIII.

УЛОМЪКЪ.

Скърбенъ си, поете... Въ твойта душа страстна
 Виждамъ, ври, клокочи море скръбъ безгласна, —
 О поете мрачни, Богъ я въ тебъ тури —
 Твойта мисль жива въ лѣнь да не мухлясва,
 Творческиятъ пламъкъ въ тебъ да не угасва,
 Да има той пища, свѣтливъ да гори.

Защото скръбъта е сжщи даръ небесни,
 Майка благородна на вѣчнитѣ пѣсни...